Lietas Nr. 133023815
Lietas arhīva Nr. 104AA-0772-15/23

SPRIEDUMS
Rīgā 2015.gada 13.oktobrī

Rīgas apgabaltiesa šādā sastāvā: tiesnesis G.Stūris, tiesneses D.Dumbre un Z.Lagzdiņa

pēc /pers. A/, personas kods /personas kods/, iesniegtās apelācijas sūdzības izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Rīgas rajona tiesas 2015.gada 28.maija spriedumu /pers. A/ ir atzīts par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15]panta trešajā daļā.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem un administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem, apelācijas instances tiesa

k o n s t a t ē j a:

2015.gada 25.martā plkst.9:30 Ķekavas novada Jenčos, /pers. A/ (turpmāk – Sūdzības iesniedzējs) vadīja kravas transportlīdzekli Scania, reģistrācijas numurs JF 1777, ar piekabi Steno, reģistrācijas numurs /TL numurs/ (turpmāk – Transportlīdzeklis), pa ceļu no autoceļa Rīga – Bauska uz Jenčiem, alkohola reibumā. Minimālā alkohola koncentrācija 1,19 promiles, fiksēts izelpojamā gaisā ar alkometru AlcoQuant A107516, kas atbilst alkohola koncentrācijai asinīs.

Ar šādām savām darbībām Sūdzības iesniedzējs izdarīja Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.[15]panta trešajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

2015.gada 25.martā VP Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona 9.rotas jaunākais inspektors Ģ.Zvaigzne sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC 077576 uz paskaidrojumu pamata.

Ar Rīgas rajona tiesas 2015.gada 28.maija spriedumu Sūdzības iesniedzējs sodīts par Latvijas APK 149.[15]panta trešajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu ar administratīvo arestu uz 5 diennaktīm, naudas sodu 850 *euro* apmērā, transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz 2 gadiem.

Tiesas spriedumā norādīts, ka, izvērtējusi ziņas, kas izriet no administratīvā pārkāpuma protokola Nr.PC077576, ziņojuma, paskaidrojumiem, transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokola Nr.NB330906 un pārējiem administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem to kopumā un saistībā, tiesa atzina, ka Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis Latvijas APK 149.[15]panta trešajā daļā paredzēto pārkāpumu un viņa vaina šī pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta.

Tiesas spriedumā norādīts, ka Sūdzības iesniedzēja versiju par to, ka automašīnu vadīja cita persona, nevis viņš, tiesa uzskata par Sūdzības iesniedzēja aizstāvības pozīciju, lai izvairītos no soda, jo tiesas izmeklēšanas laikā netika gūts apstiprinājums šādai aizstāvības versijai. Vispārīgi izvērtējot pierādījumus, tiesa atzina, ka sākotnēji administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī iegūtiem pierādījumiem salīdzinoši ar vēlāk lietā apstrīdēšanas procesā iegūtiem pierādījumiem ir piešķirama lielāka ticamība. Lai gan ne liecinieki, ne policijas darbinieks neredzēja, ka Sūdzības iesniedzējs būtu vadījis automašīnu, tas, ka Sūdzības iesniedzējs sākotnēji savu vainu atzina un pats norādīja, ka iebrauca sadales skapī, pierādās ar policijas darbinieka /pers. B/ liecināto, ar liecinieka /pers. C/ gan tiesas sēdē liecināto, gan rakstveida paskaidrojumos norādīto.

Tiesa kritiski vērtējusi Sūdzības iesniedzēja liecināto, ka tahogrammā ir viņa vārds un uzvārds, jo no rīta jau bija sagatavojies braukšanai, bet pēcpusdienā bija reiss. /pers. D/ bija tuvumā, sazvanīja /pers. D/ un paskaidroja, ka viņam būs jābrauc, lai nebūtu pārtraukumu. Ar /pers. D/ samainījās, jo iepriekšējā vakarā bija lietojis alkoholu. Tiesas ieskatā, Sūdzības iesniedzējs, zinot, ka viņš ir iepriekšējā vakarā lietojis alkoholu un nevar vadīt automašīnu, nebūtu no rīta tahogrammā ievadījis savus datus. Arī liecinieki /pers. B/ un /pers. C/ liecināja, ka sākotnēji Sūdzības iesniedzējs savu vainu atzina, un tad, kad uzzināja, ka tiks izsaukta ceļu policija, savu vainu vairs neatzina, norādīja, ka pie stūres bija cita persona, bet nenorādīja, kura persona. Ja automašīnu notikuma brīdī būtu vadījusi cita persona, tad, tiesas ieskatā, Sūdzības iesniedzējs jau uzreiz pašvaldības policijas darbiniekiem būtu paskaidrojis, ka automašīnu nav vadījis, to vadījusi cita persona un būtu norādījis konkrētu personu, kura vadīja šo automašīnu.

Tāpat tiesa lietā nav konstatējusi nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka policijas darbinieki būtu personīgi ieinteresēti sastādīt Sūdzības

iesniedzējam administratīvā pārkāpuma protokolu bez pamatota iemesla, sagrozot lietas faktiskos apstākļus, kā arī nav gūti pierādījumi tam, ka liecinieki vēlētos Sūdzības iesniedzēju nepatiesi apmelot.

Uzliekot sodu, tiesa ņēmusi vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus, kā arī konstatēto alkohola koncentrācijas daudzumu, kas pārsniedz robežu, no kuras sākas atbildība pēc konkrētā panta daļas, diennakts laiku, pārkāpuma izdarīšanas vietu veidu. Saskaņā ar Latvijas APK 33., 34.pantu atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus tiesa nav konstatējusi. Tāpat tiesa nav konstatējusi apstākļus, kas liegtu Sūdzības iesniedzējam piemērot administratīvo arestu.

Par minēto tiesas spriedumu Sūdzības iesniedzējs iesniedzis apelācijas sūdzību, lūdzot atcelt Rīgas rajona tiesas 2015.gada 28.maija spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.133023814 un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai, jo tiesas sēdē nav pārbaudīti pierādījumi un lietā nav tiesas sēdes protokola, kurā būtu atspoguļots, vai un kādi pierādījumi pārbaudīti. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka 2015.gada 28.maija tiesas sēdes protokolā nav pārbaudīto pierādījumu saraksts, proti, kādi tieši pierādījumi ir pārbaudīti. Tiesas sēdes protokolā ir tikai norādīts, ka ir pārbaudītas kaut kādas lietas lapas. Kas slēpjas zem šīm lapām, nav atšifrēts. Tādējādi lietā neatrodas tāds sēdes protokols, kurā būtu izsmeļošs un saprotams lietā esošo pierādījumu uzskaitījums. Izrietoši nav arī iespējams uzzināt, kādus pierādījumus tiesa ir pārbaudījusi un vai ir izpildīta Latvijas APK imperatīvā norma par lietas pierādījumu pārbaudi.

Tāpat Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka neitrālu un lietā neieinteresētu liecinieku – /pers. E/ un /pers. C/, liecības nepierāda viņa vainu jeb ka viņš ir vadījis Transportlīdzekli.

Tāpat Sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņš ir sodīts uz policista liecības pamata, kurš pats Transportlīdzekļa vadīšanas faktu nemaz nav redzējis, un uzskata, ka policista liecība nav pieļaujams pierādījums, jo tiesa nebija kompetenta pēc savas iniciatīvas izsaukt šo liecinieku uz tiesas sēdi, tādējādi iegūstot Sūdzības iesniedzējam nelabvēlīgu pierādījumu.

Tāpat Sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņš notikuma vietā nav kavējies ar sevis aizstāvēšanu un sniedza rakstveida paskaidrojumus par to, ka nav vadījis Transportlīdzekli.

Apelācijas instances tiesa, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu, apelācijas sūdzībā minētos argumentus, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietā savāktos rakstveida pierādījumus, uzskata, ka Rīgas rajona tiesas 2015.gada 28.maija spriedums ir atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Apelācijas instances tiesa piekrīt tiesas spriedumā dotajam apstākļu un pierādījumu novērtējumam, līdz ar to nav nepieciešams vēlreiz atkārtot faktus un analizēt atzinumus šajā nolēmumā. Tiesneses pieņemtais nolēmums ir motivēts un pamatots ar Latvijas APK normām. Apelācijas instances tiesa uzskata, ka apelācijas sūdzība nesatur faktus, kas nebija zināmi, taisot nolēmumu Rīgas rajona tiesā.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Tāpat apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē, ka pirmās instances tiesa nebūtu izvērtējusi un nebūtu ņēmusi vērā kādu būtisku apstākli, kam būtu nozīme lietas pareizā izspriešanā, pierādījumu vērtējums ir pareizs un pietiekošs, lai atzītu, ka Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru ir saukts pie administratīvās atbildības.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka Rīgas rajona tiesas tiesnese ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus.

Līdz ar to apelācijas instances tiesa Sūdzības iesniedzēja apgalvojumus uzskata par nepamatotiem. Fakts, ka Sūdzības iesniedzējs pauž atšķirīgu viedokli, vērtējot pierādījumus, un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu sprieduma atcelšanai.

Iepazīstoties ar apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem, apelācijas instances tiesa norāda, ka LR Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (skat. Senāta 2010.gada 11.marta sprieduma lietā Nr.SKA-66/2010 14.punktu, 2012.gada 21.februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-186/2012 10.punktu, 2013.gada 1.jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-584/2013 10.punktu).

Sūdzības iesniedzējs norādījis, ka lietā netika pārbaudīti pierādījumi un lietā nav tiesas sēdes protokola, kurā būtu atspoguļots, vai un kādi pierādījumi pārbaudīti.

Kā jau apelācijas instances tiesa iepriekš minēja, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā, saskaņā ar Latvijas APK 243.panta pirmo daļu, ir

jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Tāpat apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6}panta nosacījumiem tiesa tieši pārbauda pierādījumus lietā. Savukārt saskaņā ar Latvijas APK 289.^{7}panta nosacījumiem tiesnesis tiesas sēdē pārbauda lietā esošos pierādījumus.

Pārbaudot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, apelācijas instances tiesa konstatē, ka lietas materiālos esošais tiesas sēdes protokols satur norādi, ka tiesa ir pārbaudījusi lietas materiālus. Tiesas sēdes protokolā ir norādīti pārbaudīto lietas lapu numuri bez atsauces uz konkrēta dokumenta nosaukumu (l.lp.51.). Apstākli, ka tiesas sēdes protokolā nav norādīti dokumentu nosaukumi, kurus tiesnese ir pārbaudījusi, apelācijas instances tiesa neuzskata par tādu procesuālo pārkāpumu, kas varēja ietekmēt nolēmuma tiesiskumu un būtu par pamatu nolēmuma atcelšanai un lietas nosūtīšanai jaunai izskatīšanai.

Ievērojot minēto, apelācijas instances tiesa Sūdzības iesniedzēja norādi atzīst par nepamatotu.

Sūdzības iesniedzējs neatzīst, kā arī uzskata, ka nav pierādīts fakts, ka viņš būtu vadījis Transportlīdzekli.

Latvijas APK 8.panta pirmā daļa noteic, ka persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā.

Savukārt Latvijas APK 22.pantā ir noteikts, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

No minētajām likuma normām ir secināms, ka ar administratīvo sodu ir sodāma tikai un vienīgi tā persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, un lai Sūdzības iesniedzēju atzītu par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts Latvijas APK 149^{15}.panta trešajā daļā un sodītu viņu ar administratīvo sodu, ir jākonstatē, ka tieši Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis norādīto administratīvo pārkāpumu, proti, ir jākonstatē, ka tieši Sūdzības iesniedzējs ir bijis Transportlīdzekļa autovadītājs administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC077576 norādītajos apstākļos.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 1.panta 28.punktu transportlīdzekļa vadītājs ir fiziska persona, kas vada transportlīdzekli, tai skaitā vadīšanas iemaņu pārbaudes laikā, kura notiek normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā, vai apmāca vadīt transportlīdzekli personu, kurai nav atbilstošas kategorijas transportlīdzekļa vadīšanas tiesību. Šis jēdziens uz personu, kura ir vadījusi transportlīdzekli, attiecas līdz tam brīdim, kad šo transportlīdzekli sāk vadīt cita persona.

No administratīvā pārkāpuma protokola Nr.PC077576 redzams, ka 2015.gada 25.martā plkst.9:30 Sūdzības iesniedzējs, vadīja Transportlīdzekli Jenčos pa ceļu no autoceļa Rīga – Bauska uz Jenčiem, alkohola reibumā. Minimālā alkohola koncentrācija 1,19 promiles, fiksēts izelpojamā gaisā ar alkometru AlcoQuant A107516, kas atbilst alkohola koncentrācijai asinīs. Minēto administratīvā pārkāpuma protokolu Sūdzības iesniedzējs atteicies parakstīt (l.lp.3.).

No tiesas sēdes protokola redzams, ka pirmās instances tiesas sēdē Sūdzības iesniedzējs paskaidroja, ka notikuma brīdī bijis viens, viņš nav braucis pie stūres, automašīnas vadītājs bija aizgājis pēc palīdzības (l.lp.38.). Tāpat no tiesas sēdes protokola redzams, ka 2015.gada 25.martā no rīta Transportlīdzekli nav vadījis, jo iepriekšējā vakarā bija lietojis alkoholu. Transportlīdzekli vadīja viņa priekšnieks /pers. D/. /pers. D/ iesniegumu, kurā viņš norāda, ka pret sevi neliecinās, Sūdzības iesniedzējs izskaidro ar vēlēšanos netikt sodītam (l.lp.50.). Ziņas, ka norādītajā Transportlīdzeklī tobrīd būtu atradusies cita persona, kura varētu būt vadījusi automašīnu, apelācijas instances tiesa lietas materiālos nekonstatē.

Pārbaudot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, apelācijas instances tiesa secina, ka Sūdzības iesniedzējs ir atzīstams par Transportlīdzekļa autovadītāju administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC077576 norādītajos apstākļos un ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē apstākļus, kuru dēļ Rīgas rajona tiesas 2015.gada 28.maija spriedums būtu atceļams un administratīvā pārkāpuma nosūtāma jaunai izskatīšanai pirmās instances tiesā.

Pamatojoties uz augstāk izklāstīto un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{22} pantu Rīgas apgabaltiesa

n o s p r i e d a:

Rīgas rajona tiesas 2015.gada 28.maija spriedumu atstāt negrozītu un apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis G.Stūris

Tiesnese D.Dumbre

Tiesnese Z.Lagzdiņa